

ЛОШАТА РЪПА.

Въ рохкавата пръстъ на дългата леха лежаха малки кржгли семена. Едно отъ тѣхъ бѣше по-едро отъ останалитѣ. Топло бѣше на дребнитѣ зрънца подъ черната сочна земя. Тѣ лежаха и растѣха. Но едрото зрънце растѣше по-скоро отъ другитѣ, защото изсмукваше най-добритѣ сокове на лехата.

Отъ малкитѣ семки израстнаха дребни червени рѣпички. Зеленитѣ имъ листа се подадоха на кичорчета надъ земята. Отъ най-голѣмото зърно израсте едра и продълговата бѣла рѣпа.

— Настрана, настрана, не се увирайте къмъ мене, дребосъци! — викаше голѣмата рѣпа на дребнитѣ рѣпички. — Не виждате ли, че азъ не съмъ като васъ!

И малкитѣ рѣпички се червѣха и притискаха една къмъ друга. Тѣ мислѣха, че тя наистина е отъ господарски родъ.

— Махай се по-скоро! — извика сърдито рѣпата на една мравка, която носѣше житно зрънце и бѣше се спрѣла да си почине подъ нейнитѣ листа.

— Тука не е гостоприемница за такива черни работници като тебе, — продължаваше да вика рѣпата. — Иди при дребосъцитѣ. Тѣ ти сж прилика...

Понѣкога слѣпиятъ дъждовенъ червей припѣлзляваше до задрѣмалата рѣпа. Но тя веднага го усѣщаше, събуждаше се и вдигаше страшенъ шумъ:

— Кжде се увирашъ, слѣпоко? Не разбирашъ ли, че господарка стои предъ тебе!

И бедниятъ червей се скриваше засраменъ.

Така живѣеше рѣпата — съ всички се караше, всички обиждаше.

— Какво сте се разхвъркали, какво сте се разлудували! — викаше тя на веселитѣ водни кончета. — Почакайте малко. Ей сега ще плисне дъждътъ. Той ще ви научи! Всички ви ще издави.

А воднитѣ кончета и безъ това знаеха, че само единъ день трае тѣхниятъ животъ. Затова бързаха да похвъркатъ и да полудуватъ, докато грѣе още топлото слънчице. Рѣпата намери сгода и за него лошо да каже:

— И туй било слънце: грѣе наредъ — дето трѣбва и дето не трѣбва!